

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **TAAR s.r.o.**, se sídlem Budějovická 11, Veselí nad Lužnicí, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Kasárenská 6/147, České Budějovice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. 36763/2017-520000-3, č. j. 36757/2017-520000-3, č. j. 36756/2017-520000-3 a č. j. 36755/2017-520000-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 07. 2019, č. j. 50 Af 22/2017 – 101, ve znění opravného usnesení ze dne 20. 8. 2019, č. j. 50 Af 22/2017 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 68 písm. e), ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d), zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta její žaloba proti shora uvedeným rozhodnutím (výzvám) žalovaného.

[2] Věc je před Nejvyšším správním soudem projednávána podruhé. Rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 Afs 335/2017 – 43, NSS zrušil usnesení krajského soudu ze dne 17. 10. 2017, č. j. 50 Af 22/2017 – 55 (dále také „v pořadí první usnesení krajského soudu“), kterým byla žaloba odmítnuta. NSS přisvědčil stěžovateli, že v pořadí první usnesení krajského soudu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[3] Žalobou napadenými výzvami vyzval žalovaný stěžovatelku dle § 145 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), k podání přiznání ke spotřební dani z vybraných výrobků (tabák ke kouření).

[4] Žalovaný na základě skutkových zjištění dovodil, že tabákové výrobky vyráběné v daňovém skladu stěžovatelky pod obchodním označením „ZERA“ a uvedené do volného daňového oběhu za zdaňovací období měsíců listopad 2016, prosinec 2016, leden 2017 a únor 2017 je nutno považovat za tabák ke kouření podle § 101 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), nikoliv za doutníky ve smyslu § 101 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních.

[5] Stěžovatelce dle názoru žalovaného vznikla za uvedená zdaňovací období povinnost daň přiznat a zaplatit podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Správce daně ji proto dle § 145 odst. 1 daňového řádu a § 18 odst. 1 zákona o spotřebních daních vyzval k podání daňového přiznání do 20 dnů ode dne doručení uvedených výzev.

[6] Výzvy považuje stěžovatelka za samostatně soudně přezkoumatelné, protože zasahují do jejího vlastnického práva a protože jde fakticky o první úkony, kterými jí byla sdělena vyšší daňová povinnost.

[7] Správce daně ji materiálně vyzval k opětovnému uhrazení celé spotřební daně v jiné výši, nikoliv k doměření rozdílu mezi původně zaplacenou daní a daní, kterou by měla zaplatit. Tato skutečnost má dopad i do výše příslušenství. Kdyby napadeným výzvám vyhověla, neměla by již žádnou další možnost procesní obrany, neboť neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru odvolat. Výzva, na základě které je stěžovatelka nucena dobrovolně přeradit tabákové výrobky z nižší daňové sazby do vyšší, zasahuje do jejích hmotných práv.

[8] Na stěžovatelku vůbec zákonná povinnost podat přiznání nedopadá. Svou daňovou povinnost splnila objednávkou a použitím tabákových nálepek podle § 116 a § 118 zákona o spotřebních daních. Nemá-li zákonem stanovenou povinnost podat přiznání, nemůže být s jejím plněním v prodlení a výzva dle § 145 daňového řádu nemá zákonný podklad.

[9] Krajský soud v nyní projednávané věci žalobní argumentaci nepřisvědčil. Na situaci stěžovatelky dopadá § 116 odst. 1 zákona o spotřebních daních ve spojení s § 9 odst. 3 písm. e) téhož zákona a stěžovatelka byla povinna podat daňové přiznání ve smyslu § 18 zákona o spotřebních daních.

[10] Podle § 116 odst. 2 zákona o spotřebních daních je daň zaplacená použitím tabákových nálepek, přičemž tabákové nálepky musí být použity v okamžiku, kdy vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit. Tabákovou nálepkou nelze použít zpětně. Proto v situaci, kdy správce daně zjistil, že vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu byly označené nesprávnou tabákovou nálepkou, tj. byly považovány za neznačené, nemůže plnit funkci daňového přiznání nová dodatečná objednávka tabákových nálepek.

pokračování

[11] Žalobní tvrzení o důsledcích konkludentního vyměření daně a s tím spojenou nemožností následné procesní obrany označil krajský soud za irelevantní, neboť s vyjádřením stěžovatelky k napadeným výzvám bylo správcem daně zacházeno jako s nulovým daňovým tvrzením. Stěžovatelka totiž na výzvy reagovala a dne 12. 5. 2017 doručila správci daně vyjádření, že pro vyměření spotřební daně nejsou dány důvody. Žalovaný vyjádření vyhodnotil jako daňové tvrzení ve výši 0 Kč, a to v souladu s právní větou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 149/2016 – 35, podle které „[j]estliže daňový subjekt reaguje na výzvu správce daně k podání dodatečného daňového tvrzení podáními, ve kterých tvrdí, že dodatečné daňové tvrzení podávat nemusí, (tvrdil, že příjem, na který mířila daňová výzva, daňové povinnosti nepodléhal), pak je nutné takové podání vyhodnotit obsahově jako podání dodatečného daňového tvrzení s uvedením výše daňové povinnosti 0 Kč.“

[12] Stěžovatelka neztratila právo podat odvolání proti konečnému rozhodnutí o stanovení daně. Teprve rozhodnutí odvolacího správního orgánu by proto představovalo rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti kterému je možné uplatnit správní žalobu. Na těchto závěrech nic nemění ani tvrzení, že již byla spotřební daň z vybraných výrobku ZERA za rozhodná zdaňovací období, uhrazena, byť nižší. Na daňovém účtu stěžovatelky vedeném u správce daně je evidován přeplatek (§ 149 odst. 1 daňového řádu), který vznikl zaplacením původní spotřební daně za vybrané výrobky zařazené podle § 101 odst. 3 písm. b) bod 2 zákona o spotřebních daních a stěžovatelka by splnila svou povinnost zaplacením nedoplatku, který představuje rozdíl mezi původně zaplacenou daní a daní nově vyměřenou. Není tak pravdou, že by stěžovatelka nutně musela platit nově stanovenou spotřební daň v celé výši.

[13] Na napadené výzvy je nutno pohlížet jako na úkony vyloučené ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. a) a c) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí v materiálním smyslu a jde o typ procesních úkonů správce daně, jimiž nebylo zasaženo do práv stěžovatelky plynoucích z hmotného práva. Tyto výzvy jsou vyloučeny ze soudního přezkumu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[14] Stěžovatelka brojí v pořadí druhou kasační stížností proti usnesení krajského soudu, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Opětovně namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení.

[15] Krajskému soud vytýká, že v bodech 12 až 23 se fakticky zabývá důvodností žaloby, což ve smyslu rozsudků NSS ze dne 16. 3. 2007, č. j. 5 Aps 6/2006 - 47, a ze dne 17. 8. 2004, č. j. 4 Ads 54/2003 - 91, vede k jeho nepřezkoumatelnosti.

[16] Nesouhlasí se závěrem, dle kterého výzva k podání daňového přiznání dle § 145 odst. 1 daňového řádu není způsobilá zasáhnout hmotná práva daňového subjektu, která naopak mohou být zasažena až vydáním platebního výměru.

[17] Taková výzva může nutit adresáta ke zdanění činnosti, která vůbec předmětem zdanění není, či k nezákonné překvalifikaci předmětu zdanění, jak tomu je v projednávané věci. V této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2017, č. j. 10 Afs 128/2016 - 68, o nevykloučení znalce či rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 Afs 24/2009 - 71, ve věci výzvy jako prvního úkonu deklarujícího daňovou povinnost. Ostatně výzvu k odstranění vad podání, jejímž prostřednictvím vyzval celní úřad daňový subjekt k provedení opravy ve vývozních dokladech (k překvalifikaci vybraných výrobků na tabák ke kouření) označil NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 9 Afs 57/2011 - 183, za samostatně soudně přezkoumatelnou.

[18] K úvaze krajského soudu o přeplatku na spotřební dani (srov. odst. 22 napadeného usnesení) konstatuje, že taková úvaha z žádného rozhodnutí žalovaného nevplývá. Naopak žalovaný spotřební daň vyměřil v plné výši, včetně úroku z prodlení, ačkoliv měl být doměřen pouze rozdíl mezi daní uhrazenou a daní nově stanovenou. Na podporu svého tvrzení obsáhle cituje z důvodové zprávy k zákonu č. 80/2019 Sb. kterým byl s účinností od 1. 4. 2019 do zákona vložen nový § 114a, rozlišující tabákové výrobky neznačené a značené nesprávným způsobem.

[19] V této souvislosti také obsáhle cituje z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2018, č. j. 30 Af 18/2017 - 74, který se zabýval otázkou prodeje cigaret označených tabákovou nálepkou, odpovídající již neplatné nižší sazbě spotřební daně. Právní názor žalovaného dovozující, že tabákový výrobek označený jinou, než aktuálně platnou tabákovou nálepkou nelze považovat za zdaněný, nemá v zákoně oporu. Krajský soud žalovanému vytknul, že ve věci neumožnil ohledně původního zdanění žádné dokazování. Zavedení nové vyšší sazby daně neznamena možnost opakovaného zdaňování. Zákon pouze upravuje způsob nakládání s takovými výrobky (zákaz jejich prodeje).

[20] Stěžovatelka je přesvědčena, že skutkově šlo o stejnou otázku jako v projednávané věci (ztotožňuje prodej zboží s již neplatnou kolkovou známkou s nesprávným zdaněním vybraného výrobku, pozn. NSS). Je proto přesvědčena, že pro vydání sporných výzev chybí v projednávané věci jakýkoli zákonný podklad. Žalované výzvy tak fakticky byly prvním úkonem správce daně deklarujícím daňovou povinnost a měly být věcně přezkoumány.

[21] Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný je přesvědčen, že sporné výzvy se netýkají hmotněprávního postavení stěžovatelky. Práva stěžovatelky plynoucí z práva hmotného jsou dotčena teprve výsledkem nalézacího řízení, v projednávané věci odůvodněným platebním výměrem, proti kterému má stěžovatelka právo brojit v odvolacím řízení, případně v řízení před správním soudem.

[23] Výzva dle § 145 daňového řádu není způsobilá stěžovatelku nutit, aby dobrovolně přehodnotila kategorii vybraných výrobků. Stěžovatelka se bude povinna podrobit

pokračování

zdanění až podle výsledků nalézacího řízení a provedeného dokazování. Judikatura, na kterou stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje, se týká skutkově zcela odlišných věcí.

[24] Ve zbývající části se vyjádření žalovaného obsáhle popisuje skutkový stav; novou právní úpravu účinnou od 1. 4. 2019, která rozlišuje tabákové výrobky neznačené a značené nesprávným způsobem a zavádí rozdílný způsob ve vyměřování daně a doměřování rozdílu mezi uhrazenou částkou daně a částkou, která měla být po právu uhrazena; jakož i věcné důvody vedoucí k vyměření spotřební daně.

[25] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[26] Stěžovatelka podala repliku k vyjádření žalovaného, v rámci které setrvala na své kasační argumentaci. Podstatnou část vyjádření označila za irelevantní, protože předmětem sporu před NSS není věcná správnost názoru žalovaného, ale otázka projednatelnosti jí podané žaloby.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[28] Poté přistoupil k posouzení přípustnosti opakované kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. NSS se tak nesmí zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[29] V pořadí první usnesení krajského soudu bylo ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušeno pro nepřezkoumatelnost. NSS jí přisvědčil v tom, že krajský soud na věc bez dalšího aplikoval závěry uvedené v rozsudku sp. zn. 8 Afs 42/2006, aniž by jakýmkoliv přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč lze zde uvedené závěry přijaté za účinnosti jiné právní úpravy a ve vztahu k jiné dani a zejména ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám aplikovat na projednávanou věc.

[30] Z porovnání obsahu žaloby a odůvodnění rozhodnutí krajského soudu NSS dovodil, že krajský soud zcela ignoroval žalobní argumentaci ohledně tvrzené povahy výzvy vydané dle § 145 odst. 1 daňového řádu a jejich důsledků, jakož i žalobní argumentaci, dle které povinnost uhradit daň vzniká nikoli na základě přiznání, ale na základě objednávky tabákových nálepek. Nepřezkoumatelnost NSS shledal i ve vztahu k naplnění důvodů výluky dle § 70 písm. c) s. ř. s., kde konkrétní důvody v usnesení zcela chyběly.

[31] Kasační stížnost je přípustná. Poté NSS přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[32] Kasačním námitkám vytykajícím krajskému soudu, že se zabýval žalobní argumentací týkající se tvrzené absence zákonné povinnosti podat přiznání a v tomto důsledku fakticky meritem věci, a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností, soud nepřisvědčil. Krajský soud byl na základě závazného právního názoru uvedeného ve zrušujícím rozsudku NSS zavázán vypořádat mj. i tu žalobní argumentaci, na základě které se stěžovatelka domáhala věcného přezkumu sporných výzev z důvodu absence zákonné povinnosti podat přiznání. Byl proto povinen posoudit otázku, zda v dané věci existuje důvodný předpoklad stanovení daně a současně možnost stěžovatelky proti případnému stanovení daně účinně brojit.

[33] Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že úvahy krajského soudu ohledně důvodného předpokladu stanovení daně jsou v některých částech odůvodnění spíše kategorické, nicméně nedosahují takové intenzity, že by závazně předurčily budoucí věcné posouzení sporu. Naopak v bodech 19 až 21 odůvodnění krajský soud zdůraznil, že přestože je stěžovatelka v postavení plátce spotřební daně a výzva dle § 145 daňového řádu byla namístě, určující pro zásah do jejích hmotných práv bude až výsledek nalézacího řízení, proti kterému bude moci brojit.

[34] S tímto posouzením se NSS ztotožňuje.

[35] Judikatura, na kterou stěžovatelka odkazuje a z níž obsírně v kasační stížnosti cituje, na projednávanou věc nedopadá.

[36] Předně vůbec nelze hovořit o tom, že by stěžovatelka byla nucena danit něco, co předmětem zdanění ze zákona není. V rozsudku sp. zn. 9 Afs 57/2011 se soud zabýval povahou výzev vydaných dle § 21 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ve vztahu k opravě průvodních dokladů pro dopravu výrobků (§ 26 zákona o spotřebních daních) v režimu podmíněného osvobození od daně mezi členskými státy podle § 25 odst. 2 zákona o spotřebních daních, v tehdy účinném znění. NSS dospěl k závěru, že „[n]eodstraněním vytykaných vad nastala situace, jako by stěžovatelka průvodní doklady pro dopravu vůbec nepředložila. Ve svém důsledku je tedy nesplnění výzvy překážkou vydání souhlasu k dopravě tabákových výrobků a realizace dopravy samotné. Naopak, pokud by stěžovatelka výzvám vyhověla, závazně by pro dané řízení zařadila dopravované tabákové výrobky do jedné z kategorií předmětu daně z tabákových výrobků a zavázala se k poskytnutí zajištění daně ve změněné výši. Výzvami vydanými celním úřadem tak byla stěžovatelce uložena povinnost, která je způsobilá vyvolat závažné důsledky nejen jejím nesplněním, ale též splněním“.

[37] V rozsudku sp. zn. 7 Afs 24/2019 šlo o situaci, kdy výzvou k zaplacení daňového nedoplatku dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků sice nebyla stanovena žádná

pokračování

veřejnoprávní povinnost hmotněprávního charakteru, ale protože chyběl exekuční titul, vůči kterému by stěžovatelka mohla uplatnit své hmotněprávní výhrady, bylo namístě žalobu věcně projednat. NSS vycházel z úvahy, dle které nebyla-li stěžovatelce až do okamžiku převzetí výzvy, řádně sdělena výše stanovené zálohy na daň, neměla do tohoto okamžiku vůbec žádnou možnost vytknout správnímu orgánu nezákonnost výše zálohy. Jestliže tedy nebyla před zasláním výzvy k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě vyměřena stěžovatelce daň rozhodnutím dle § 32 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, bylo třeba na výzvu k uhrazení daňového nedoplatku pohlížet jako na rozhodnutí správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva a povinnosti.

[38] Žádná ze shora uvedených situací v projednávané věci nenastala.

[39] Stěžovatelka je plátcem spotřební daně. Obdržela výzvy k předložení přiznání, protože se správce daně domnívá, že vybrané výrobky pod obchodním označením „ZERA“, které byly za rozhodná zdaňovací období uvedeny do volného daňového oběhu, podléhají vyšší sazbě daně určené pro tabák ke kouření. S tímto posouzením stěžovatelka věcně nesouhlasila a dobrovolně žádné přearazení posuzovaných výrobků do vyšší daňové sazby neprovedla.

[40] Povahu výzvy dle § 145 daňového řádu objasnil NSS v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 66/2015 - 36, konstatoval, že smyslem a účelem § 145 je umožnit správci daně stanovit rychle a efektivně daň, a to v případě souhlasu daňového subjektu na základě daňového (dodatečného) přiznání a v případě jeho pasivity i bez součinnosti daňového subjektu. Podmínkou takového postupu je, že zde existuje důvodný předpoklad, že daň bude vyměřena (doměřena).

[41] Výzva k podání přiznání (řádného či dodatečného) není sama o sobě způsobilá zasáhnout práva daňového subjektu. Pokud totiž daňový subjekt s obsahem výzvy kvalifikovaně nesouhlasí (jak tomu bylo i v projednávané věci), má dle závěrů uvedených ve shora označeném rozsudku plné právo se zjištěními správce daně polemizovat, vyjádřit se k nim, má právo předkládat svá vlastní tvrzení a k těmto tvrzením navrhopvat důkazy. Má také právo, aby právní posouzení věci správcem daně prvního stupně bylo podrobeno odvolacímu přezkumu v plné apelaci. Jinými slovy správce daně není za takové procení situace oprávněn bez dalšího daň vyměřit z úřední povinnosti, ale musí vést řádné nalézací řízení (dokazování). Teprve pravomocným rozhodnutím o stanovení daně příslušný správní orgán konečným způsobem určí práva a povinnosti daňového subjektu.

[42] Ze spisového materiálu je zřejmé, že správce daně výše uvedenému plně dostál. Nesouhlasné vyjádření k výzvě k podání řádného daňového tvrzení posoudil v souladu s § 145 odst. 1 daňového řádu jako tvrzení ve výši 0 (viz úřední záznam č. j. 36755-5/2017-520000-3, zal. na č. l. 9 elektronického spisu). O tomto posouzení byla stěžovatelka opakovaně informována. Za nesporné NSS považuje, že stěžovatelce nebyla vyměřena daň podle pomůcek, ale správce daně pokračoval v nalézacím řízení a zahájil postup dle § 89

daňového řádu. Výzva tedy žádné změny v jejím hmotněprávním postavení nevyvolala, a není proto ani prvním úkonem, kterým by jí byla stanovena daňová povinnost.

[43] Hmotná práva stěžovatelky budou dotčena až případným výsledkem nalézacího řízení. Setrvá-li správce daně na svém závěru, že se v posuzované věci jedná o tabák ke kouření, bude po ukončení nalézacího řízení povinen vydat rozhodnutí o stanovení daně, proti kterému je přípustné odvolání. Takové rozhodnutí založí stěžovatelce povinnost stanovenou daň uhradit a zasáhne její hmotná práva. A pouze pravomocné rozhodnutí o výsledku nalézacího řízení je možné, za splnění ostatních zákonných podmínek, podrobit přezkumnému řízení před správním soudem.

[44] Meritem případného budoucího sporu bude posouzení otázky, zda se daňová povinnost váže s vybranými výrobky, kterými jsou dle jejího tvrzení doutníky, nebo s tabákem ke kouření, jak tvrdí žalovaný. S nalézacím řízením, resp. s jeho výsledkem úzce souvisí i otázka zápočtu již uhrazené daně, stejně jako stěžovatelkou rozporovaný způsob stanovení daně (vyměření *versus* doměření daně). Všechny tyto námitky je možné uplatnit až proti pravomocnému stanovení daňové povinnosti. Tak tomu ostatně bylo i ve věci sp. zn. 30 Af 18/2017 Krajského soudu v Plzni, na který stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje, přičemž NSS tímto vůbec nehodnotí, zda jde či nejde o právně či skutkově obdobné věci. Těmito kasačními námitkami se NSS v nyní projednávané věci zabývat nemohl a nemohl tak věcně činit ani krajský soud. V tomto smyslu je nutné odůvodnění krajského soudu korigovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[46] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu